

28-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল- লক্ষ্যৰূপী চাবোনেৰে আত্মা ৰূপী বস্ত্ৰক পৰিষ্কাৰ কৰা, অন্তৰত কোনো অশুদ্ধি থাকিব নালাগে”

*প্ৰশ্ন:- পুৰুষাৰ্থী সন্তানে কৰ্মৰ কোনটো গৃহ্য গতি জানি পুৰুষাৰ্থত সদায় তৎপৰ হৈ থাকে?

*উত্তৰ:- আত্মাত অনেক জন্মৰ পাপ কৰ্মৰ বোজা আছে, অনেক গাঢ় হৈ পৰা সংস্কাৰ আছে, সেই সংস্কাৰবোৰক যোগৰ অবিহনে পৰিৱৰ্তন কৰিব পৰা নাযায়। আত্মাই পাপ কৰ্ম কৰি-কৰি তেনেই মলিয়ন হৈ পৰিছে সেয়েহে ইয়াক পৰিষ্কাৰ কৰাৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। সেয়া স্মৰণৰ বাহিৰে আন উপায়েৰে পৰিষ্কাৰ নহ'ব। স্মৰণত ধুমুহাও আহিব কিন্তু যিমানেই ধুমুহা নাহক কয় তেওঁ সদায় পুৰুষাৰ্থত লাগি থাকিব।

*গীত:- মই এটি অকণমানি শিশু

ওম্ শান্তি। এতিয়া যিসকল আহি পিতাৰ সন্তান হৈছে তেওঁলোকে নিজেই কয়- হে বাবা, মই এতিয়া নতুন সৰু সন্তান হওঁ। কোনোবা এমাহৰ সন্তান, কোনো ৪ দিনৰ, ইয়াততো সকলোৱে সৰু নহয় জানো। নতুন সন্তানে ক'ব আমি সৰু। কোনোবা জনৰ ২০, কোনো জনৰ ১৫ বছৰ হৈছে। বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। কয় সন্তানতো হৈছে কিন্তু মই এটি অকণমানি শিশু। মোকো সম্পত্তি দি দিবা বা মোৰ ওপৰত জ্ঞানৰ বৃষ্টি কৰিবা। জ্ঞানৰ বৃষ্টিতো হয় নহয় জানো। এওঁক ভাগ্যশালী ৰথ আখ্যা দিয়ে, যিজনে জ্ঞান গঙ্গা আনিলে বা জ্ঞান অমৃত আনিলে, তেওঁৰ নাম বহুত আছে। ভাগীৰথো হয়, অৰ্জুনো হয়, দক্ষ প্ৰজাপতি বুলিও কয়। হওঁতে এজনেই প্ৰজাপিতা যিয়ে সকলোকে লক্ষ্য প্ৰদান কৰে। বহুত সন্তান আহে যাৰ কাপোৰ (আত্মা) একেবাৰে মলিয়ন পুৰণা। কোনোবিধ কাপোৰ কেনেকুৱা, কোনোবাখন আকৌ কেনেধৰণৰ হয়! কোনোখনতো এনেকৈ পচি গৈছে যে ধুলেই একেবাৰে ফাটি যায়। পিতাই কয় এই ধোবাঘাট কিমান বছৰৰ পৰা চলি আহি আছে। কাপোৰ ধুয়েই আহিছে। কোনোজনতো ভাল হৈ গৈছে। কোনো জনক আকৌ যিমানেই পৰিষ্কাৰ নকৰা তথাপিও যেনে মলিয়ন তেনেকৈয়েই থাকি যায়! জ্ঞানৰ আছাৰণি জোৰেৰে লগালে ফাটি থাকে। পলাই যায়। যি পৰিষ্কাৰ নহয়, শুদ্ধ হৈ আনকো শুদ্ধ নবনায় তেন্তে বুজা যায় যে এওঁৰ ভাগ্যত নাই। যি নিজে ভাল হৈ যায় তেওঁ আনৰো কাপোৰ ধুই থাকে। এয়া ধোবাঘাটো হয়। আত্মা শুদ্ধ (Pure) হ'লে আকৌ শৰীৰো শুদ্ধ পায়। ক'লা বৰণৰ পৰা বগা বৰণৰ হৈ পৰে। এই সময়ততো সকলোৱেই ক'লা। পিতা আহিছে একেবাৰে বাদশ্বাহৰো বাদশ্বাহ বনাবৰ বাবে কিয়নো সকলো পাপ আত্মাই হয়। এইটো জন্মৰতো গম পোৱা যায়। আগৰ জন্মবোৰৰতো জনা নাযায়। বুজি পায়ো আকৌ নুবুজে, শুধৰণি নহ'লে বুজা যায় - হয়তো আগতে কোনো পতিত আছিল যাৰ বাবে সংস্কাৰ শুধৰণি নহয়। যেনেকৈ গৰম তাৰাত (কেৰাহীত) পানী পৰিলেই শুকাই যায়।

ভগৱান আহি লক্ষ্যৰূপী চাবোনেৰে চাফা কৰে। প্ৰত্যেকৰে হৃদস্পন্দন চোৱা হয়। পিতাইতো একেবাৰে সহজকৈ বুজায়। সন্তানসকলে মোক স্মৰণ কৰিলে আত্মা পৱিত্ৰ হৈ যাব। নষ্টোমোহাও হ'ব লাগিব। পিতা আটাইতকৈ মৰমৰ (most beloved), আধাৰল্ল দাপৰৰ পৰা ভক্তসকলে ভক্তি কৰিলে। সেইসকলেই আকৌ দেৱী-দেৱতা হ'ব। গম পোৱা যায়। পিতাই কয় - উঠোতে বহোতে মোক পিতাক মনত পেলোৱা। যেনেকৈ কুমাৰ কুমাৰীৰ বিবাহ হৈ গ'লে ইজনে সিজনক মনত পেলাই থাকে নহয় জানো। ইয়াততো আকৌ প্ৰিয়তমক এৰি থৈ পলায়নো কৰে। যিজন প্ৰিয়তমে স্বৰ্গৰ মালিক বনায় তেওঁক স্মৰণেই নকৰে। এনেকৈ অন্য কোনোৱেও ক'ব নোৱাৰে। মই পূৰ্ব কল্পৰ দৰেই অজামিলৰ নিচিনা পাপ আত্মাবোৰৰ উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আহিছো। কোনোজনৰ কাপোৰ ভাল, কাৰোবাৰ মলিয়ন। স্ত্ৰীয়ে কয় - বাবা আমাক পৱিত্ৰ শুদ্ধ

বনোৱা। পুৰুষে আকৌ কয় মইতো বিকাৰ নহ'লে থাকিবই নোৱাৰো। কাজিয়া হৈ যায়। অবলাসকলৰ ওপৰত কিমান অত্যাচাৰ হয়! যি পৱিত্ৰ নহয় তেওঁলোকে কিমান বাধাৰ সৃষ্টি কৰে! সন্যাসীসকলকতো কোনেও ৰখাব নোৱাৰে। চৰকাৰেও ক'ব নোৱাৰে যে তোমালোকৰ সন্তান-সন্ততিৰ চোৱা চিতা কোনে কৰিব? ইয়াত ইয়াৰ ওপৰত কাজিয়া হয়। এজন পৱিত্ৰ হয়, আনজন আকৌ অজামিল পাপী হৈয়ে থাকি যায়। যি দৃঢ় নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হৈ যায় তেওঁ অন্য কাৰোৰে বাবে চিন্তিত নহয়। একেবাৰেই নষ্টোমোহা হৈ যায়। ৰাজপদবীকো একাষৰীয়া কৰি দিব। ভক্তি মাৰ্গত মীৰাৰ উদাহৰণ আছে। ভক্তি মাৰ্গত এনেকুৱা বহুত হৈ গৈছে। ইয়াত কথমপিহে কোনোবা ওলায়। হয়, এনেকুৱাও ওলাব যিয়ে ক'ব মইতো পৱিত্ৰ হ'ম। ততালিকে ক'ব মোৰ ৰাজপদবীৰ কোনো চিন্তা নাই। যেনেকৈ সেই ৰজাসকলৰ ৰাণীসকলৰ বাবে কোনো চিন্তা নাথাকিল, এৰি দিলে, তদনুসাৰে এতিয়া ৰাণীসকল ওলাব যিয়ে ৰজাসকলক লৈ চিন্তিত নহ'ব। আমিহে স্বৰ্গৰ অধিকাৰী হ'ম। ভক্তি মাৰ্গত ৰজাসকলৰ নাম আছে যিসকলে সন্যাস কৰিছিল। এতিয়াতো এইয়া হৈছে জ্ঞান মাৰ্গ। প্ৰত্যেকেই এইটো অনুধাৱন কৰে যে কিমান দূৰ মই ধোবা হৈছো? কিয়নো ভাল ধোবা নহওঁ? ধোবাসকলৰ মাজতো ক্ৰম অনুসাৰে থাকে নহয়। বিলাতলৈ কাপোৰ ধুবলৈ পঠিয়ায় তেন্তে নিশ্চয় তেওঁলোকে ভালকৈ কাপোৰ চাফা কৰে। ইয়াতো এনেকুৱা। কোনোৱেতো ততালিকে নিকা হৈ শ্ৰীমতত চলিবলৈ ধৰে। পৱিত্ৰ হৈ আকৌ বনায়ো। পুৰুষ পৱিত্ৰ নহ'লে স্ত্ৰীসকলে কিমান সহ্য কৰিবলগীয়া হয়! আজিকালিতো বৰ সাৱধানে চলিব লাগে কিয়নো প্ৰত্যেক মনুষ্যই ৫ ভূতৰ বশৱৰ্তী হৈ আছে। ক্ৰোধৰ বশৱৰ্তী হৈয়ো বহুত লোকচান কৰি দিয়ে। কয় – বাবা আমি পৰবশ হৈ গ'লো। দেহৰ অহংকাৰ আহি যায়। দেহৰ অহংকাৰ আহিলেই আকৌ আন বিকাৰবোৰো আহি যায়। নিজকে দেহী (আত্মা) বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ নকৰিলে ৰেজিষ্টাৰ বেয়া হৈ পৰিব। মনত ধুমুহাতো আহিব কিন্তু কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰে কৰিব নালাগে।

পিতাই কয় – বিশ্বৰ মালিক হোৱা মাহীৰ ঘৰৰ নিচিনা নহয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ স্বৰ্গৰ মালিক হৈছিল তেন্তে নিশ্চয় কিবা পুৰুষাৰ্থতো কৰিছিল নহয়নে। পিতাই বহি স্বৰ্গৰ বাবে ৰজা ৰাণী বনায় গতিকে পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। এজন পিতাৰে হৈছে শ্ৰীমত। বাকী সকলো হৈছে ভূত মত। শ্ৰীমতক পাহৰি গ'লেই এই ভূত আহি যায়। ততালিকে মায়াই প্ৰহাৰ কৰি কান্ধ তললৈ কৰোৱাই দিয়ে। নিজকে নিৰীক্ষণ কৰিব লাগে মই কিমানখিনি মলিয়ন হৈ আছো? কুমাৰকা (দাদী প্ৰকাশ মণি) আদি ভাল সন্তান আছে..... চাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰি আছে। সন্তানসকল লেতেৰা কাপোৰ ধুবলৈ, ৫ বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী কৰাবলৈ যায়। কাৰোবাৰ কামৰ ভূত আহিলে একেবাৰে নাম বদনাম কৰি দিয়ে। লেতেৰা হৈ গ'লে তেওঁক জানো বি.কে. বুলি ক'ব। তেওঁৰ আকৌ ৰেজিষ্টাৰো একেবাৰেই বেয়া হৈ যায়। বাবাই কিমান আছাৰণি মাৰে চাফা কৰিবলৈ। কয়– পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া কাপোৰ পৰিষ্কাৰ হ'ব, নহ'লে ভূত আহি থাকিব। ধাৰণাই নহয় যদি বুজিব লাগে যে মই বহুত মলিয়ন। আগৰ জন্মত হয়তো মই বহুত লেতেৰা আছিলো। লাজ লাগিব লাগে। পুৰুষাৰ্থ নকৰিলে যেনেকুৱা লেতেৰা তেনেকুৱা লেতেৰা হৈয়েই থাকি যায়। যোগ্য হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক ইয়ালৈ আহা যোগ্য হ'বলৈ। ভাল কাপোৰ হ'লে সূৰ্য্যবংশী অথবা চন্দ্ৰবংশী হ'ব। বাবাই এতিয়া বেহদৰ বিশাল বুদ্ধি দিছে। গোটেই দুনিয়াৰ চক্ৰক তোমালোকে জানি গ'লা। মনুষ্যই কয় – হে পতিত-পাৱন, তেন্তে তেখেত নিশ্চয় এজনেই হ'ব, যি জনকেই স্বৰ্গীয় ভগৱান পিতা (Heavenly God-Father) বুলি কোৱা হয়। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। এই ধোবাঘাটৰ ৫ হাজাৰ বছৰ হৈছে। পিতাই কয় ৫-৫ হাজাৰ বছৰৰ পাছত ধোবাঘাট ভাৰততেই বনাওঁ। এই যোগৰ দ্বাৰা তোমালোক চিৰ (সদাকাল) পৱিত্ৰ হৈ যাবা পিছত আৰু ২১ জন্ম তোমালোক পতিত হ'বলগীয়া নহয়। তাত ময়া নাথাকে। পাৱন নোহোৱাকৈ তোমালোক বৈকুণ্ঠলৈ যাব নোৱাৰিবা। প্ৰজাতো বহুত তৈয়াৰ হ'ব, কিন্তু ইমানতে সন্তুষ্ট হ'ব নালাগে।

এনেকৈ গায়– তুমি মাত-পিতা আমি সন্তান তোমাৰ, তোমাৰ কৃপাদৃষ্টিৰেই ৰাজ-পদৰ পৰম সুখ পাওঁ, প্ৰজাপদৰ নহয়। এয়াতো হৈছেই দুখধাম। অৱশ্যে ধনৱানো হয় কিয়নো ভাল কৰ্ম কৰিছিল। এয়া হৈছে লৌকিক ৰাজপদ, স্বৰ্গৰ হৈছে পাৰলৌকিক ৰাজপদ। দুয়োটাই কেনেকৈ পোৱা যায় সেয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা। পিতাই কয় মোৰ শ্ৰীমতত

চলিলে আকৌ ২১ জন্ম তোমালোকে শাস্তি ভোগ কৰিবলগীয়া নহয়। এনেকুৱা নহয় যে পেচাগত কাম-কাজ এৰি থৈ ইয়াতেই বহি যাব লাগিব। সন্তানৰ প্ৰতিপালনো কৰিব লাগিব। সেয়া তোমালোকৰ ৰচনা। ব্যৱসায়ত লোকচান বা লাভতো হয়েই। সত্যযুগততো প্ৰালন্ধ থাকে। তাত লোকচান আদিৰ কোনো কথা নাথাকে। ইয়াত তোমালোকে শ্ৰীমতেৰে ইমান মুনাফা কৰা যে ২১ জন্মলৈকে লোকচানৰ কোনো কথাই নাথাকে। জ্ঞান পুৰাকৈ নল'লে আকৌ কম পদমৰ্য্যদা পাবা। শ্ৰীমতত চলিলে নষ্টোমোহা হোৱা তেতিয়া ভাল পদেই পাই যোৱা। তেওঁলোকৰ ইয়াতেই যশস্যা হয়। ক্ৰমাগত ভাৱে ৰাজপদ যিহেতু পাব লাগিব সেয়েহে মাতা-পিতাক অনুকৰণ কৰিব লাগে। মাডাৰ ফাডাৰে কৰ্ম শিকে আৰু শিকায়। কয়- শ্ৰীমতত চলা, বিকাৰত নাযাবা। নিয়মত চলা। উপায় বহুত দি থাকে। অবিনাশী চাৰ্জন (অস্ত্ৰচিকিৎসক) হৈছে বাবা। বাকী সকলোবোৰ হৈছে ৰোগী। তোমালোক সহায়কাৰী হোৱা। তোমালোক হৈছা সহকাৰী চাৰ্জন, ক্ৰমানুসাৰে। সকলোতকৈ তীক্ষ্ণ অবিনাশী চাৰ্জন এজনেই শিৱবাবা। চাৰ্জনসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি থাকে নহয়। কোনোৱেতো লাখ টকা উপাৰ্জন কৰে, কোনোৱেতো নিজৰ পেট প্ৰৱৰ্তাবও নোৱাৰে। কোনোৱে গৈ-গৈ পিতাৰ হাত এৰি দিয়ে, তেওঁৰ কাৰণে এনেকৈ কোৱা নহ'ব জানো যে এওঁ ছিঃ ছিঃ লেতেৰা কাপোৰ। অনেক জন্মৰ সংস্কাৰে টনা আজোৰা কৰে তেতিয়া জ্ঞান ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ ৰং নালাগে। এইয়াও ড্ৰামা! বাবা আহেই সুখ দিবলৈ। সাধুসকলকো নিৰ্বাণধামৰ নিজৰ শাখালৈ পঠিয়াই দিব। ভাৰতৰ যি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছে, সেয়া প্ৰায়ঃ লোপ হৈ গ'ল। নিজৰ ধৰ্ম-কৰ্মৰ কাৰণে ভ্ৰষ্ট হৈ গ'ল। দেৱী-দেৱতা বুলি ক'বপৰাকৈ কোনো নাথাকিল। যেতিয়া নোহোৱা হয় তেতিয়াহে মই আহি স্থাপন কৰোঁ। সেয়েহে অৱশ্যেই আন ধৰ্মৰ আত্মাসকলকো উভতাই লৈ যাব লাগিব। মনুষ্যই মুক্তিধামলৈহে যাবলৈ হাবিয়াস কৰে। পিতাই কয় মই এই বাবেই আহিছোঁ। সেয়েহে সন্তানসকলে নিজকে সুধিব লাগে- আগতে আমি বহুত পতিত আছিলো নেকি, যি কাৰণে ধাৰণা নহয়? মম্মা বাবাৰ অন্তৰ আসন অধিকাৰ কৰিব নোৱাৰিলে গৈ দাস দাসী হ'বগৈ। পিতাই কয় মই অপৰিত্ৰ সকলক পৰিত্ৰ কৰিবলৈ আহিছোঁ। এই শৰীৰৰ আধাৰ লৈছোঁ। নহ'লেনো অপৰিত্ৰসকলক পৰিত্ৰ কেনেকৈ কৰিম? তোমালোক সন্তানসকলে ক'বা পিতাৰ দ্বাৰা আমি পুনৰাই সেই দেৱী-দেৱতা পৰিত্ৰ হৈ আছোঁ। এতিয়াও হোৱাগৈ নাই, এতিয়া পুৰুষাৰ্থী। শ্ৰীমতত চলি শ্ৰেষ্ঠ হ'ব লাগে। এই জ্ঞান পিতাইহে দিয়ে। এজন পিতাকহে ন'লেজফুল (জ্ঞান সাগৰ) বুলি কোৱা হয়। তেৱেঁই গোটেই ব্ৰহ্মাণ্ড, মূখ্যধাম, সূক্ষ্মধাম, স্থূলধাম, সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ বাতৰি শুনায়। তোমালোকো ন'লেজফুল হৈ যোৱা। কোনোৱেতো ন'লেজফুল হৈ যায়, কোনোৱেতো নামমাত্ৰও ধাৰণা নকৰে। বুজা যায় তেওঁৰ ভাগ্যত নাই। ভাল সন্তানসকলে বৰ ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰে। বাকী ঘৰ-পৰিয়ালতো চম্ভালিবই লাগিব। আৰম্ভনিতো এওঁলোকৰ ১৪ বছৰ ভট্ঠি হৈছিল। কাপোৰ ধোৱতে-ধোৱতে কিমান ভাল বগা হৈ গ'ল! কোনোবাটো ফাটি থাকিল, কোনোবাটো যেনে লেতেৰা তেনেকৈয়ে থাকিল। আজিকালিতো সাত দিনো কণ্টেৰেহে থাকিব পাৰে। ভট্ঠি নোহোৱাহেঁতেন তোমালোক তৈয়াৰ কেনেকৈ হ'লাহেঁতেন? ইটাবোৰ ভট্ঠিত পকে নহয় জানো। আকৌ কোনোবাটো কেঁচা হৈয়ে থাকি যায়, কোনোবাটো ভাঙি থাকে। ইয়াতো এনেকুৱা হয়- বহুত কাপোৰ ফাটি থাকে, শ্ৰীমতত নচলিলে চাফা নহয়। এতিয়া আত্মাসকলৰ পৰমপিতাৰ সৈতে বিবাহ কৰোৱা হয়। শিৱবাবাই কয় মইতো সদায়েই পৰিত্ৰ। মোক স্মৰণ কৰি থাকা তেতিয়া তোমালোক পৰিত্ৰ হৈ যাবা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি এইটো অভ্যাস কৰা। যিসকল ভাল সন্তান আছে তেওঁলোকে ততালিকে অভ্যাস কৰিবলৈ লাগি যায়। আনন্দিত হৈ থাকে। ৰাতি উজাগৰে থাকিও নিজৰ আত্মাক ধোৱে। ভাবে যে পৰিত্ৰ হওঁ যদি কাপোৰো পৰিত্ৰ পাম সেয়ে বাবাই কয় নিদ্ৰাক জয় কৰোতা হোৱা। পিতাক স্মৰণ কৰিলে আত্মা পৰিত্ৰ হ'ব। অমৃতবেলাৰ সময়খিনি উৎকৃষ্ট। সেইখিনি সময়তে স্মৰণ কৰাৰ ৰায় দিয়ে। টোপনি আহিলে চকুত তেল লগাই লোৱা। অৰ্থাৎ পুৰুষাৰ্থ কৰা। শ্ৰীমত পাইছা পুৰুষাৰ্থ কৰা। যদিওবা মায়াই ধুমুহা আনে তেতিয়াও তোমালোকে বাবাক স্মৰণ কৰা। বেচ তেন্তে!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰায় মিলিত হোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ :-*

- (1) শ্ৰীমতত থাকি সম্পূৰ্ণ নষ্টোমোহা হ'ব লাগে। নিয়ম অনুসৰি আৰু যুক্তিৰে চলিব লাগে। ৰেজিষ্টাৰ নষ্ট হ'বলৈ দিব নালাগে।
- (2) নিদ্ৰাক জয় কৰোতা হৈ অমৃতবেলা বিশেষ আত্মাক চাফা কৰাৰ বাবে পিতাৰ স্মৰণত থাকিব লাগে। জ্ঞান-যোগৰ দ্বাৰা আত্মাক পৱিত্ৰ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** সদায় সাক্ষী স্থিতিত স্থিত হৈ থাকি নিৰ্লেপ অৱস্থাৰ অনুভৱ কৰোতা সহজযোগী হোৱা।

যিজনে দৈহিক সম্বন্ধ আৰু দেহৰ পৰা সাক্ষী অৰ্থাৎ অনাসক্ত তেওঁ এই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰাও সাক্ষী হৈ যায়। তেওঁ সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰিও, দেখিও সদায় অনাসক্ত আৰু স্নেহী হৈ থাকে। এইটো অৱস্থাই সহজযোগীৰ অনুভৱ কৰোৱায়। ইয়াকেই কোৱা হয় লগত থাকিও নিৰ্লেপ। আত্মা নিৰ্লেপ নহয় কিন্তু আত্মা-অভিমানী অৱস্থা নিৰ্লেপ অৰ্থাৎ মায়াৰ আৱৰণ বা আকৰ্ষণৰ পৰা পৃথক হয়। এইটো অৱস্থাত থাকোতাজন মায়াৰ গ্ৰহাৰৰ পৰা বাচি যায়।

***প্ৰোগান:-** শুভ ভাৱনা আৰু শুভ কামনাৰ দ্বাৰা সূক্ষ্ম সেৱা কৰোতা জনেই মহান আত্মা।

!!ওম শান্তি!!
